

מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא בשתי עבודות. פירש בקונטרס ששחיטה וזריקה (א) דכמיז וקשה לריב"א דזריקה דם לעבודת כוכבים לא מיתסר זשר כדמוכח לקמן גבי הנהו טייעני דיהבי דיכרי לטבח ישראל ואמרי להו דמא ומרבא לדידן וזישרא לדידכו ומסיק דכשרה דהלכה כרבי יוסי דזה מחשב וזה עובד לא אמרינן וזמה שזרקו דם לעבודת כוכבים אחרי כן לא חיישינן עוד תניא צדקאי צתוספתא אס מששחטה זרק דם לעבודת כוכבים והקטיר חלצה לעבודת כוכבים זה היה מעשה בקיסרי ולא אמרו זה לא איסור ולא היתר והיינו משום שהוכיח סופו על תמלתו כדנסמון אבל זריקה מיהא לא מיתסרא וז"ל נהי דזהמה לא מיתסרא דם מיהא איתסר:

עד כאן א"א קא שרו רבנן אלא ד"א שמעינן דחשיב. וללשנא צתרא דלעיל ע"כ לא שרו רבנן אלא זיה מחשב וזה עובד אבל הכא אומן עשחט זרק אחרי כן דם לעבודת כוכבים: **אם** היה רבו שני בהן **אובד בתרומה**. צפרק המביא אשס תלוי (כריתות דף נד:) מפרש דקסברי רבנן המפקינן עבדו יאל לחירות ואכ"ר גט שחרור ומעוכב גט שחרור אולכ בתרומה: **בי** א"א אתי צ"דיה **אמאי** אצווה. הא דבעי צפ"ק דצ"מ (דף ו.) תקפה אהד צפנינו מהו ומוקי בשחק ולנסוף נווח שפיר בעי צין לר"ש צין לרבנן דהאי טעמא כי לא אתי לדיה אמאי אלווא לא שייך התם ואיכא טעמא אחרינא התם דקסבר אמאי אלווא הא קא חזו ליה רבנן: **רישך** והר. אפילו למ"ד מעות צעובד כוכבים קונות הכא לא סמכא דעמיה כיון דמני מדמי ליה ואי אלמא הוא אסור מדרבנן ואפילו למ"ד צפ" שני דצבורות (דף יג.) דמשיכה צעובד כוכבי קונה ולא מעות: הא

מקום שאין מחשבה פוסלת בחולין אלא בשתי עבודות אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט תניא כוותיה דרבי יוחנן (ב) השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ולהקטיר חלבה לעבודת כוכבים הרי אלו זבחי מתים בשחטה ואח"כ חישב עליה זה היה מעשה בקיסרי ולא אמרו בה לא איסור ולא היתר אמר רב הסדא לא אמרו בה איסור משום כבודן דרבנן לא היתר משום כבודו דרבי אליעזר ממאי דלמא עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא שמענא דחשיב אבל הכא דשמענא דחשיב הוכיח סופו על תחלתו אי נמי ע"כ לא קאמר ר"א התם אלא גבי עובד כוכבים דסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים אבל ישראל הוכיח סופו על תחלתו לא אמרינן אלא אמר רב שיזבי לא אמרו בה היתר משום כבודו דרשב"ג הי רשב"ג אי אלימא רשב"ג דגיטין (ג) דתנן בהריבא שאמר כתבו גט לאשתי רצה לשחק בה ומעשה בבריא שאמר כתבו גט לאשתי ועלה לגג ונפל ומת אמר רשב"ג יאם מעצמו נפל ה"ו גט ואם הרוח דחתו אינו גט והוינן בה מעשה לסתור חסורי מיחסרא והכי קתני אם הוכיח סופו על תחלתו ה"ו גט ומעשה נמי בבריא שאמר כתבו גט לאשתי ועלה לגג ונפל ומת אמר רשב"ג אם מעצמו נפל ה"ו גט ואם הרוח דחתו אינו גט ודלמא שאני התם דקאמר כתבו אלא אמר רבינא משום כבודו דרשב"ג דהכא (ד) דתניא ה"הותב נכסיו לאחריים והיו בהן עבדים ואמר הלא אי אפשרי בהן אם היה רבו שני בהן הרי אלו אובלין בתרומה רבן שמעון בן גמליאל

חולין. לענין עבודת כוכבים שאין מחשבה פוסלת בהן צד' עצדות אלא בשנים ששחיטה וזריקה דהני הוא דכמיזן (שמות כב) וזבח לאלהים יחרס כל אסין נכפיהם מדם (תהלים טו) אבל קבלה והולכה לא כתיב זהו והקטרה אע"ג דשייכא צעבודת כוכבים מיהו לאו עבודה היא לאפסודי בהמה משום הקטר חלצה לעבודת כוכבים היכא דלא נשחטה ולא זרק דמה לעבודת כוכבים דהא אפילו צפניס לא מפסיל קרבן אס חישב על אכילת צפר בשעת הקטר חלצים: **ואח"כ חישב עליה**. לזרוק דמה או להקטיר חלצה: **משום כבודן דרבנן**. דאמרי לא אמרינן סתם מחשבת עובד כוכבים (ה) לעבודת כוכבים והאי נמי אף על גב דאייגלאי מילתא דמומרי' הוא לא אמרינן מסתמא כי שחטה צרישא להכי שחטה דסתם מחשבתו לעבודת כוכבים לא אמרינן: **אלא דלא שמעינא דחשיב**. לא בתמלה ולא צסוף: **אלא גבי עובד כוכבים**. דשענת שחיטה צחוקת עובד כוכבים הוה: **אבל ישראל** כיון דהוי צחוקתו בשעת שחיטה: **הוכיח סופו לא אמרינן**. דלמלא אחר השחיטה נכנס צו יתה"ר והמיר דמו': **דרשב"ג**. דלמא הוכיח סופו על תמלתו: **הכריז שאמר כתבו גט לאשתי**. ולא אמר כתבו ותנו והלך לו: **רצה לשחק בה**. שלא תפסיר צו לתת לה גט לפטורה מיכס אס ימות והפליגה צבצבים ואין אלו נעשין שלוחו לגרש דהא לא אמר תנו. להכי נקט צריא דלילו מסוקן קיימא לן הלכה כר"ש שזורי דלמא כותבין ונותנין דתנן (גיטין דף סה:) צרלשונה היו אומרם היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי אע"פ שלא אמר תנו הרי אלו כותבים ונותנים שפני שהיה צהול על מיתתו לא הספיק לגמור צצרי וצורו לומר אף המפרש והיוצא צצריאל ר"ש שזורי אומר אף המסוקן וא"ר חננאל הלכה כר"ש שזורי: **ונפל ומת**. וכבר כתבו ונתנו העדים גט לאשתי: **אס מעצמו נפל**. ודאי מתחלה היה דעתו לעלות ולפול וה"ל צהול כמסוקן: **מעשה לפסור**. הא אמרת רישא רצה לשחק צה ולא נמט חילוק צדבר: **ודילמא שאני הסס דקאמר**. צרישא כתבו ואיכא קלת הוכחה צתמלא ונפילמו גלווי מילתא צעלמא הוא דהאי דלמא צרישא כתבו ע"מ ליתן קאמר: **ואמר הלכ**. זה שניתנו לו: **אי אפשר**. אין ראוי: **אס היה רבו שני כהן**. זה האומר אי אפשרי בהן על כרחו שלו הן ויאלכו בתרומה ולקמיה פריך ואפילו עומד וצווח: **כבר זכו צהן יורשי ראשון**. שהוא ישראל: **אפילו עומד וצווח**. צתמיה והיכן מצינו

רבינו גרשום

כלומר אבל בשתי עבודות פסל לזרוק דמה ולהקטיר חלבה ואילו הן ארבע עבודות קבלה הולכה וזיקה והקטרה: שחטה ואח"כ חישב עליה. כלומר ששחטה א: רצה לשחק בה כלומר ואין כותבין. (כלומר) שאינו עושה אלא שחוק: והוינן בה מעשה לסתור כלומר ברישא אמרינן רצה לשחק בה ובסיפא אמר חיי גט: אם הוכיח סופו על תחלתו הרי זה גט. כלומר כיון הכא דעלה לגג ונפל ומת: אמר רשב"ג אם מעצמו נפל הרי זה גט. כלומר דהוכיח סופו על תחלתו היכא נמי שחט ואח"כ חישב הוכיח סופו על תחלתו ופסול: אם היה רבו שני כהן כר. כלומר שהיו הן שלו וקבאן: ורשב"ג סבר הוכיח סופו על תחלתו. כלומר כשם שאמר הוכיח סופו על תחלתו לענין עבדים כך אמרינן סופו על תחלתו לענין שחיטה: הלכה כר יוסי כלומר כר יוסי דמתני' (כלומר) דנכרי אינו יכול לפסול הכי אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר יוסי כלומר דאין הולך אלא אחר השוחט וכיון דישאל שוחט לית לן בה למחשבתו דנכרי: יהב ליה זוזא לטבח ישראל מאי כלומר שיהא לו חלק בבהמה ששוחט: דלא מצי מדחי ליה אסור. כלומר דאמרינן מחשבתו לע"ז ואי לא א"ל רישא והר כלומר א"ל אם אתה רוצה לקבל זוזא לחיי ואי לא הכה ראשך בהר.

- (א) [מוס' פ"ב ע"ד ע"ש],
- (ב) [זבחים ב: גיטין סו.
- (ג) מדרס מת.א. (א גיטין סו,
- (ד) ב"ב קבלה. כריתות כד;
- (ה) בס"פ: גיר וכן להלן,
- (ו) בס"פ: דמשומד,
- (ז) בס"פ: יתה"ר ושחטה,
- (ח) [ג"ל כולה].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה מקום וכו' בשחיטה וזריקה דהני הוא דבתיבי וקשה:

מוסף רש"י

רצה לשחק בה. הוליא ולא אמר תנו (גיטין סו.) אם מעצמו נפל הרי זה גט. דלעוה תמחילה היתה לכן וסופו הוכיח והיה ליה כמפרש ומסוקן (סו.) מעשה לסתור. רישא מנא לא אמר כלום ואח"כ מנן חילוק צין מעצמו נפל וצין דמתו הוה (סו.) הוכיח נכסיו. שכיב מרע (כריתות כד.) והיו בהן עבדים ומתוך כך צווח שאינו רוצה לזון העבדים. דלפילו למ"ד יכול הרב דבריהן וכתבי וסכן כי יקנה נפש קטין כספי הוא יאלכ צו (סו.) זכו בהן יורשין. כלומר ראשון או יורשין שלו (סו.) הוכיח סופו על תחלתו. שלא מתרס צתמלה (כריתות כד.) הוכיח סופו שזווח על השחיטה צתמלה. דלא מתרס צתמלה. אלא להכי סמך דנכחי הוא לזווח כל זמן שלא הגיע ממנה לדו (רשב"ם סו.)

מקבל ממנה צעל כרחו: **צשוקת**. וקבל השטר: **שזיכה לו ע"י אחר**. שמסר שטר המתנה לאחר צפניו ואמר לו זכה צצטר זה לשם פלוני: **כרבי יוסי**. דאין הכל הולך אלא אחר השוחטו ואפילו שמעיניה דחשיב לא פסיל: **טייעני**. ישמעאלים ואינן אובלין אלא צשר שחטה ואפילו היא ממה מאליה שחט אומה לאוכלה וכן דרכן: **דיכרי**. דיכרי. אילים: **דמא ומרבא לדידן**. לעבודת כוכבים דמתוך שהיו טרודים צעסקיהן היו נותנין לטבחי ישראל לשחוט ולהפשיט: **כרבי יוסי**. ומותרין: **לר"א**. דלמא מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים פוסלת שחיטת ישראל אפילו אין לו צה אלא צבר מועט: **יהיב ליה**. עובד כוכבים צוזא לטבח ישראל צצביל צשר ואמר לו כשתשחוט צתמתך תן לי צדינר זה צשר מי מיתסר כו" (ו) צהמה צצכי מי אמרינן כי אמר רבי אליעזר היכא דהואי צהמה צצתפוח מכי צצונה מעיקרא או שהיה כולה שם עובד כוכבים ונתנה לישראל לשחוט כד שלה אבל כי האי גוונא לא או דלמא לא שחט: **אי איניש אלמא**. האי עובד כוכבים ולא מני האי ישראל לדחוייה אס היה רוצה להחזיר לו דינר שלו אישתכח דקנייה גמורה היא: **ואי לא מני א"ל רישך והר**. הרי ראשך והרי הר הכה זה על זה או קבל דינר שלך וכיון דמני לדחויי ואשתכח דכי שחית ישראל לאו אדעתא דעובד כוכבים קשחית ואינו נעשה שלוחו על כרחו דמימר אמר האי ישראל אי צעינא מהדרנא ליה זויה הילכך שריא ואי צעי יהיב ליה ואע"ג דק"ל (בכורות דף יג.) מעות העובד כוכבים קונות ויש לו חלק צה מיהו ישראל כי שחית מסלק ליה לעובד כוכבים ואינו נעשה שלוחו דא"ל לא לעותי ציתפתיך אבל צצניש אלמא על כרחו שחטה אף צצצילו היא ועובד כוכבים מחשב עליה: **בתרני'** לשם ימים. שעשה היס עצדות כוכבים: **שנים**

(א) נראה דצ"ל ששחטה סתם כלל מחשבה.

השוחרט פרק שני חולין

מ.

עין משפט נר מצוה

(א) [לקמן מה:] (ג) ט"ז
מכ: [מסכתא פ"ב ה"א],
(ג) ט"ז ד., (ד) גס זה שם,
(ה) פסחים ע"ג, (ו) [דברים
יב,] (ז) [נה יע"ז],
(ח) [ג"ל במדרש רבה קהלת
בפסוק ורחם השמש אתם
שמונה מלאכים מנהיגים
את החמה] [נהל בילקוט
שמעוני קהלת א רמז
תתקס"ט], (ט) עין ר"מ,
(י) ע"י סוגית הגמ' דשם
כי דברי המוס' כאלו י"ע
ועין מוס' ד"ה ת"ל,
(כ) ע"י מהרש"ק בפרק
תפארת שמואל בזה הדיבור,
(ל) [בדלימא לקמן ע"ג].

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשם אחד נבעת
לשום ימים לשום נהרות:
(ב) תוס' ד"ה הא דאמר
וכי ר' יוסי הגלילי אומר
אלהיהם על ההרים ולא
ההרים:

מוסף רש"י

אחד לשם אחד מכל
אלו. אפילו נהמה דלאו
דקיה אלא דליק שחטת
לשום דבר שער [קמון
אח]. לשום הרים. לשר
הממונה על ההרים (ע"ז
גמ). כיון ששחט בה
סימן אחד. לעבודת
כוכבים (ד. ת. ט.).

שנים אוחזין. זה בראשו וזה בקטו: **לשום דבר נשר.** שחיטה סתם:
גמ' זכחי מוס. ליאסר בהגהה כיון תקרובת עבודת כוכבים
שאסורה כמת ומת אסור בהגהה דנפקא לן במסכת ע"ז (דף כט):
מותמת שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה: **מיאל ושישול**
קטן. כלומר לשום גדול שכל
הבריות או לשום קטן שכלול:
שישול. מולעת: **דאמר לשום הר.**
הר אינו נעשה עבודת כוכבים דכתיב:
אלהיהם על ההרים ולא ההרים
אלהיהם על ההרים (דף מה): הלכך
לשמן לא מיקריא זכחי ממים ומיהו
פסולה מלאכול משום דמייא לשחיטת
עבודת כוכבים מיחלפת זה וכדמתן
לקמן (דף מה): השוחט לשום ניר
וניד שחיטתו פסולה משום דדמי
לשוחט קדשים בחוץ: **לגדא דהר.**
למלאך הממונה על ההרים: **דומיא**
דמיכאל. דלא מחובר הוא. ובעלי חיים
אף על גב דלא מיתקרי משום עבודת
כוכבים דקיימא לן בתמורה (דף כט).
מדאסר רחמנא נעבד לגבוה מכלל
דהדיוט שכי מיהו אלהות מקרו
דכתיב (שמות ח) הן נוצח את תועבת
מזרים וכתיב (דברים ד) וראית את
השמש ואת הירח ואת הכוכבים וכל
גבה שמים: **הימה נהמת חזירו.**
לא מיבעיא שלו דמיתקרא משום
תקרובת עבודת כוכבים שחיטת

הא דאמר ר' יהוה. שאינו נעשה עבודת כוכבים כדפירש בקונטרס
והע"ג דלא חשיב אלוה לאסור התקרובת מכל מקום ועבדו
בסיף דתניא צפרק כל הללמים (ע"ז דף מו). הנכרים העובדים
את ההרים הם מותרים ועובדיהם בסיף ואמרין נמי צפרק ארבע
מינות (סנהדרין דף סא). מידי דהוה
אמשתמוה להר דהר מותר ועבדו
בסיף ואין לתמוה דכיון דלא מיקרי
אלוה אמאי עבדו בסיף דדוקא לענין
איבוד קאמר קרא דלא מיקרי אלוה
בדכתיב (דברים יב) צרישה דקרא
אזד תאבדון וא"כ ה"פ אלהיהם שעל
ההרים תאבדון ולא ההרים שהם
אלהיהם ועובדים אותם תאבדון ומה
שמתקובצת הר מותר היינו משום
דגמרינן מכלים דכתיב אזד תאבדון
וגו' ואמרין צפ' רבי ישמעאל (ע"ז
דף נא): כללים שנשמטו בהן לעבודת
כוכבים הכתוב מדבר ואמר רחמנא
דדוקא אלהיהם על ההרים ולא ההרים
עצמן אלהיהם אי נמי משה העובדן
בסיף אע"ג דלא מיקרי אלוה יזשהרי
מחובר הוא משום דגלי רחמנא צעדי
מזלות דמתחייב דכתיב (דברים ד)
וראית את השמש וגו' ואף על פי
שמחזירין בגלגל הרקיע והא דקמי
הכא לשם חמה ולבנה דהוי זכחי ממים
היינו לגדייהו שהם תלושים המלאכים
המנהיגים אותם כדאמרין (ב) במדרש

שיטה מקובצת

א לא משום נעבד
שששאן עבודת כוכבים
ולא משום מוקצה שהקטן
לתקרובת עבודת כוכבים:
ב [וליתסרא] [מיתסר]
הוא סימן אחד: ב דלא
מיקרי אלוה משום דגלי
רחמנא אבד תאבדון אי
נמי הר מיקרי אלוה ה"פ
אלהיהם שעל: ז אע"ג
דגלי רחמנא: ט שהם
תלושים והם המלאכים:
י וי"ל דהתם מיידי
כשעוברין אף את הצפור:
י ורבנן נמי אי לאו קרא
דלא תחמוד הו שרו מהאי
שעמא: ט אבדיהו הוי
נעבד עצמו: טן והיינו
שעמא דכיון דאשמועינן:

רבינו גרשום

אין שוחט לא לתוך
ימים. כלומר משום ע"ז
דאמרין (ב) לאיסורא דימא
קא שחט אבל שוחט
הוא לתוך אונן של מים
דבעינן לפרושי: הר
אלו זכחי ממים. כלומר
ואסור אפי' בהנאה: הא
דאמר לגדא. כלומר לשר
של הר ודאי הרי אלו
זכחי ממים: אשוחטי חוץ
לא ליחייב מחתך בעפר.
כלומר הכי סברין חטאת
בהמה דאינה ניהרת אלא
אי בשנים אי ברוב שנים
ואי אמרת כיון דשחט בה
סימן אחד אסרה אשוחטי
חוץ כו' כלומר דלא חשוב
חטאת ולא יהא חייב
אשוחטי חוץ דבסימן אחד
אין מתקבל בפנים:

(א) נראה דג"ל לאסריה וי"ל
שר על שם ובעין ע"ז (דף
מ"א ע"ג) שנקיה אסריה
לענין ופירש"י שר עלו כמו
אסריה דענינתא.

י"צ מלאכים מנהיגים את החמה ומיהו בקונטרס לא פירש כן דמוקי
האי קרא דוראית את השמש וגו' בתלושים ומיימי ראייה מיינה
דאע"ג דבעלי חיים לא מיתקרי משום עבודת כוכבים מכל מקום
מיקרי אלוה ואסרי תקרובת ידיהו וא"ת ומ"ש תקרובת הר נאפו
הר דפליגי זה תנאי צפרק כל הללמים (ע"ז דף מה). דתנן ומה
שעלין אסור דכתיב לא תחמוד כסף וזהב עליהם רבי יוסי (ט)
אומר על ההרים אלהיהם ולא ההרים אלהיהם ואמר בגמרא דפליגי
צפוי הר כהר וי"ל דהתם מיידי כשעובדים ו את הצפוי ואפ"ה
שרי ליה לרבי יוסי הגלילי משום דאין עובדין אותו אלא לגב הר
ובטיל לגביה דלא יהא טפל חמור מן העיקר ורבנן נמי אי לאו
קרא ו הו שרו מהאי טעמא אי נמי רבנן אסרי משום שעובדים
אותו וקרא אסמכתא צעלמא (א) וא"ת דמשמע צריש פרק כל האסורין
(תמורה דף כח): דצפוי בעלי חיים מותרים להדיוט ומוקי לא תחמוד
כסף וזהב עליהם צדכר שאין צו רוח חיים אצל צדכר שיש צו רוח
חיים הואיל והוא מותר צפוי נמי מותר ואפילו לגבוה משמע התם
דהוה שרי אי לאו דכתיב צו מן הצפרק ואפילו מיידי כשאין עובדין
אותו מ"ש מתקרובת בעלי חיים לאסור וי"ל דצפוי שרי טפי דבעטיל
אצבייהו (א) דהוה כנעבד עצמו דשרי לפי שהוא צ"מ ומיהו נראה
דצפוי צ"ח אסור אפילו להדיוט מדפריך התם טעמא דרבינוה קרא
הא לא רבינוה קרא צפוי מותר והא דכתיב (דברים יב) ואצדתם
את שמש מן המקום ההוא כל העשוי לשם והשתא למה לי
למידק (ט) טעמא דרבינוה קרא השתא נמי דרבינוה קרא תקשה ליה
היאך מותר להדיוט דקרא דמן הצפרק לגבוה כתיב אלא ודאי אף
להדיוט אסור והיינו טעמא ו כיון דאשמועינן לאסורים לגבוה ומיקרי נעבד לכל הפחות לגבי גבוה צא הכתוב דלא תחמוד לאסור
צפוי אפילו לא יחשב נעבד אלא לגבוה אע"ג דהר נמי חשוב נעבד לענין גבוה כדמוכח צפרק כל הללמים (ע"ז דף מו): דהשתמוה
להר אצניו אסורין למזבח מ"מ צפוי מותר דליפנין מכלים דלא מיתקרי כי היכי דליפנין תקרובת מכלים כדפירשית ואין להאריך כלן ויתר:
רבוצה לפני עבודת כוכבים. פירש בקונטרס לא מיבעיא עומדת דכשהגביה והרביצה קנאה בהגבהה ונעשית שלו ואין נראה דכי
הקדיש נמי לא קנה לה לענין שתחשב שלו אם אין אדם אסור דבר שאין שלו דהא גול ולא נתיאשו הבעלים שניהו אינן
יכולין להקדיש זה לפי שאינו ברשותו כו' ולקמן (דף מה). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אסור דבר שאינו שלו פריך
ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מני אגביהה קנייה כדאמר בהניקין (גיטין דף נב): אלא ודאי צהי לא חשיב שלו ואינו
קניו לו אלא להתחייב צאונסין אלא נראה דנקט רבוצה לרבותא דאף על גב דלא הרביצה ולא עשה בה מעשה גדול כל כך אסרה:
לפני עבודת כוכבים. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכריי יהודה בן צבא דאמר לקמן (דף מה). אין מנסכין יין אלא לפני
עבודת כוכבים והוא הדין שאר עבודות הנראה דדוקא לענין ניסוך קאמר דכלל דוכתא דאירי צשוחט לא נקט לפני עבודת
כוכבים ועוד דאמאי פריך בסמוך אשוחטי חוץ לא ליחייב דמתקן צעפר הוא התם בשלל שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומ"מ
חייב העובד מידי דהוה אעובד להר אלא ודאי אע"פ שלא צפוי עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא
דמלתא נקט א"י כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכגון שהוא ישראל מומר
והשתא מ"ל למימר דנקט רבוצה דלא מצעיא הרביצה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתכוון אלא אפי' רבוצה כבר כיון
דישראל מומר הוא ושוחט לפני עבודת כוכבים מתכוין לעבודת כוכבים: **ב"י הא דאמר עו"א.** לא מיימי סייעתא מעולא אלא מהא
דמיתסרא בהמת חזירו ע"י מעשה אצל דמיתסרא צמעשה וזמא אין יכול לדקדק דלמא עולא מעשה רבה קאמר כדאמר בסמוך והא
דקאמר בסמוך ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרצ הונא לא מצי לפרושי מעשה רבה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר
דאי סימן אחד צעי א"כ הוה ליה לפרושי: **ר"י** ש"ש חטאות. לא נחת למנינא דא"כ לימני ארבעה וכגון שהוא יו"כ אלא צהני
אשמועינן חידוש דלענין שנת חייב אע"פ שלא תיקן אלא להוציא מידי אבד מן החי כדאמר בפסחים צפרק אלו דברים (דף עג). ובחון
לעבודת כוכבים הוי חידוש כדמוכח צשמעתא וא"ת ואמאי חייב משום שחוטין חוץ והא אינו מתקבל צפנים דחטאת העוף ליתא אלא ביחיד ואין
קרנן יחיד קרב צצנת וי"ל דכיון דאם זרק הוראה כדאשכחן צפ"צ דביצה (דף כ): גבי כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן או שלא לזמנן יש לו
להתחייב משום שחוטין חוץ דצפ' השוחט והמעלה (וצמים דף קט). מרבינן מקרא לחייב בחוץ על כל הפסולין שאם עלו לא ירדו ואף על גב
דאיתו ואת בנו בחוץ פטור משום מחוסר זמן (שבת לא חשיב מחוסר זמן דלין זה אלא משום דלין עשה דקרנן יחיד דומה לא מעשה לשבת: